

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Açık Yaradan Karar Anına

Felaketler son dakika haberleri arasında yer alsa bile trajedi, akşam bültenleriyle birlikte kapanıp giden geçici bir haber değildir. Hilafetin, geçen yüzyılın başlarında asrın mücrimi Mustafa Kemal'in eliyle kaldırılmasından ve hançerlerle parçalanmış ümmetin bedenine isimler ve yerlerle yenilenmesinden bu yana hafızadan silinmesi mümkün olmayan acı duraklar oluşmuş; dahası bunlar, hafızadan silinemeyecek acı dolu anlar oluşturmuş. Hatta bu acı dolu anlar, İslam beldelerinin dört bir yanında farklı şekillerde ve birbirinden uzak yerlerde kendini yeniden yazan ve Gazze'de yaşananların da sonuncusu olmadığı kanlı bölümlerle uzayıp giden bir silsile haline gelmiştir.

Çünkü küfür milleti tek millet olup, ümmetin yaraları ise birbirinden ayrı olaylar olmamış; aksine kendini yeniden üreten ve sınırlar onu bölse de tek bir hadari topluluğu hedef alan tek bir sömürgeci gerçekliğin özellikleri olmuştur: bu ise onurun kanının akıtıldığı, halkların iradesinin sınındığı ve ümmetin, bir sahada birleşip bağımlılığın yöntem ve şekillerini yenilemek amacıyla Amerikalıların ayakkabılarını yalamak için yarışan farklı isimler ve birçok yüzlerle tekrarlanan ağır bir yükün karşısında terk edildiği hadari bir savaş gerçekliğidir! Dolayısıyla her yeni durakla birlikte bizim için, hafızanın artık sadece geçmiş saklamadığını, aksine henüz sona ermemiş olanı da taşıdığını teyit etmektedir.

Filistin Nekbesi'nden bu yana ümmetin yaraları iyileşmemiş, aksine nesilden nesle kanamaya devam etmiştir. Görüntüler değişmiş, yüzler farklılaşmış, ama sahnenin kendisi tekrar etmiştir; zira topraklar ve kutsallar gasp edilmiş, kanlar akıtılmış, iktidarda yalancı şahitler yer almış ve ümmet, sanki kendisini çevreleyen sınırları kırmaktan acizmiş gibi seyretmiştir! On yıllar geçmesine rağmen yenilgiler, kırılmalar ve acılar geldiği gibi ardından da ayaklanmalar, hayaller ve umutlar gelmiş; sonra da güç mantığının hüküm sürdüğü ve ölüm kokularının yayıldığı daha sert bir gerçekliğe geri dönmüştür. Zorluk, her gün yapay zekâ algoritmaları tarafından yönetilip pompalanan bilgilerin kıtlığında değil, duyguların körelmesinde yatmaktadır.

Görüyoruz, işitiyoruz, sonra da devam ediyoruz! Sanki görüntü ile kalp arasındaki mesafe o kadar genişlemiş ki korkunç bir boşluğa dönüşmüş, dahası soru bile acı verici bir hale gelmiştir: Acıya mı alıştık yoksa onu fiile dönüştürme gücünü mü yitirdik?!

Her aşamada kalpler, sömürgecinin gözleri önünde üretilmiş olsa da insanların kurtuluşlarını taşıdığını zannettiği bir kişi, bir eksen veya bir proje gibi yeni bir umuda bağlanmıştır. Kitleler bir zamanlar Arap onurunun sesi olarak Cemal Abdunnasır'ın etrafında toplanmış, ardından hegemonyanın karşısına bir set olarak Saddam Hüseyin'in etrafında toplanmış, sonra İslam çözüm olduğu sürece ılımlı İslam ve sembolleri etrafında toplanmış, daha sonraki aşamalarda direniş bayrağını dalgalandıran güçlerin etrafında toplanmış, sonra da İran'ın liderlik ettiği büyük bölgesel projelerin etrafında toplanmıştır; yani insanlar her aşamada, sömürgecinin boyunduruğundan kurtulmanın bir yolu olduğunu

zannederek bunun ya da şunun peşinden gitmişler ancak daha sonra (yani sömürgecinin) derisini değiştirmeye muktedir olduğu ortaya çıkmıştır.

Takriben her seferinde, duygu vizyondan önce gelmiş ve umut, kararlı bir anı bekleyen ideolojik bir fikre ya da birleştirici kalkınma projesine değil, sembollere ya da aksellere bağlanmıştır. Sonrasında deneyimler, hatalı değerlendirmeler, rakibi hafife alma, gerçekliğin baskısı, alternatifin yokluğu, iç çelişkiler ve bazen destek ve finansman için dışa bağlanma gibi fikir ve metotla bağlantılı sınırlarına çarpmış; böylece hayal kırıklığı eskisinden daha şiddetli bir şekilde geri dönmüştür.

Buna karşılık Müslümanların işlerini gözetmesi gereken birçok Müslüman ülkedeki yönetim sistemleri, ümmetin iradesini ifade etmeyen ve onun hadari kaygısını taşımayan tabilik yörüngesinde dönmeye devam etmiştir. Bu da birçokları için, krizlerin çözülmesi yerine idare edildiği, ruhun canlandırılması yerine söndürüldüğü, dahası boyun eğdirmek kastıyla halklarının boğazlarının sıkıldığı artı bir yük haline gelmiştir; öyle ki bir Müslüman artık kendisini, kendi ülkesinde, iradesi çalınmış ve içerdeki boğucu gerçeklik ile dışarıdaki kanlı manzara arasında kuşatılmış bir yabancı gibi hissetmeye başlamıştır.

İşte gerçek ikilem tam da burada ortaya çıkmaktadır; zira ikilem, cesaret eksikliğinde ya da fedakarlıkların yokluğunda değil; aksine bu enerjilerin, denklemi İslam ve Müslümanlar lehine çevirmeye muktedir etkili bir güce dönüştürecek birleştirici bir çerçeveyi bulamamasında yatmaktadır. Zira canlı bir akideye, köklü bir tarihe, devasa insan kaynaklarına ve sayısız servetlere sahip olan bir ümmet, kalkınmaktan aciz değildir; ancak ümmetin, açık bir pusulaya ve tepkisel değil, aksine Kur'an ve sünnetten elde edilmiş kapsamlı ve mütekamil bir vizyon üzerine inşa edilmiş bir projeye ihtiyacı vardır.

Ne kadar samimi olursa olsun duygusal tepkilerle yetinmek, bir kalkınma gerçekleştirilemeyeceği gibi geçici liderliklere veya bölgesel aksellere bel bağlamak da istenen dönüşümü gerçekleştirmez. Ayrıca başarı yolunda yürümeden başarısızlığın nedenlerine dair bir bilinç biriktirmek, sahiplerinin lehine değil, aleyhine bir delildir; buna göre talep edilen bundan daha derindir; yani talep edilen, İslam'ın sadece atılan bir slogan değil, aksine kurulması gereken bir hayat nizamı olduğu, ümmetin vahdetinin ütöpik bir hayal değil, varoluşsal bir zorunluluk olduğu, onurun geri kazanılmasının, gerçekliği yama yapmakla ya da onun dayattığı kırmızı çizgiler içinde hareket etmekle değil, aksine Allah'a ve Rasulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e icabet ederek gerçekliği kökünden değiştirmek temelinde bilincin yeniden inşa edilmesidir.

Bu anlam ortaya atıldığında zihinlere, Müslümanların vicdanında kök salmış büyük bir vaat ve müjde gelmektedir: yani zihinlere, tarihsel bir anı olarak değil, aksine adaleti somutlaştıran, safları birleştiren, iradeyi özgürleştiren ve sömürgeciliğin elini kesen canlı bir gerçeklik olarak Nübüvvet Minhacı üzere Raşidi Hilafetin ümmete geri dönüşü gelmektedir. Bu ise ütöpik bir fikir değil, aksine kökleri ve dayanakları olduğu gibi köklü İslam tarihinde tanıklıkları da olan bir tasavvurdur; dolayısıyla -eğer irade, bilinç ve çalışma mevcut olursa- bu tasavvur, kendisini bu gayeye adanmış siyasi parti olan **Hizb-ut Tahrir** liderliğinde, gerçekleştirilebilir hadari bir projeye dönüşebilir.

Buna giden yol kolay değildir; ancak yolu samimiyetle izlemek isteyenler için işaretler açıktır. Yani bu, ihsası uykusundan uyandırmakla, izleyici olma halini kırmakla, sempati duymaktan bağlılığa, gafletten sorumluluk duygusuna ve dağınıklığından düzenli çalışmaya geçmekle başlar. Nitekim ümmette, ihlas eksikliği yoktur, aksine onun yönlendirilmeye ihtiyacı vardır; ayrıca ümmetin coşkusunda eksiklik yoktur; aksine coşkunun, şeriatın hükmü altında gölgelenmeyi isteyen kapsayıcı ve bütüncül bir proje içinde çerçevesizlendirmeye ihtiyacı vardır.

Artık ümmetin, bekleme döngüsünden çıkıp kurtuluşunun, dışarıdan gelmediğini, olayların kıyısında türetilmediğini, aksine kendi içinden, akidesinden ve dininin hükümlerine dair bilincinden ve gerçekten kendisini temsil eden bir projenin etrafında birleşebilme gücünden kaynaklandığını idrak etmesinin zamanı gelmiştir. Bugün ümmet içinde, Allah'a verdikleri sözü yerine getiren, bu kaygıyı taşıyan ve bu birleştirici varlığı yeniden inşa etmek için çalışan erkekler ve kadınlar vardır; zira onlar, yeryüzünde istihlafın-Hilafetin, Rabbanî bir vaat ve nebevî bir müjde olduğuna ve bunun gerçekleşmesinin, gayretli bir çalışmaya, uzun bir soluğa ve güzel bir sabra ihtiyacı olduğuna inanmaktadırlar.

Başta güç ve kuvvet ehlinden oluşan muhlis grup olmak üzere herkesin, yaraları sarmanın ve hadari savaşı ümmetin lehine sonuçlandırmanın mümkün olduğundan emin olması gerekir; yeter ki meselenin coğrafi değil de bir akide ve ardından da insan onuru, kanın kutsallığı ve yardımın vacip olması gibi anlamların geldiği bir mesele olduğunu kabul edelim. Zira bu mefhumlar yeniden elde edilip bunların resmi zihinlerde netleştğinde, o zaman soru, "Orada neler oluyor?"dan "Benim burada ne yapmam gerekir?"e dönüşecektir. Peki kalpler, tekrarlanan hayallere takılı kalmaya devam mı edecek, yoksa gerçek değişime doğru iten bir güce mi dönüşecek? Peki acı, sadece anlatılan bir haber olarak kalmaya devam mı edecek, yoksa tüm ümmeti uyandıran bir kıvılcım mı olacak?

Bu an geçici değil, aksine bir dönüm noktasıdır; ya aynı çember içinde dönmeye devam edilecek, ya da ümmete vahdetini, insana onurunu ve risalete hayatın gerçekliğindeki anlamını geri kazandıracak yeni bir yolun başlangıcı olacaktır. Allahu Teala şöyle buyurmuştur: **وَلَيُنْصُرَنَّ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ** "**Şüphesiz ki Allah, kendi dinine yardım edene mutlaka yardım eder. Şüphesiz ki Allah, çok kuvvetlidir, mutlak güç sahibidir.**" [Hac 40]

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Müh. Visam Atrâş – Tunus